

Paninnguaq Lind Jensens 8. marts-tale

Taler

Paninnguaq Lind Jensen
Forfatter

Dato

8. marts 2020

Sted

Video optaget i Nuuk og
afspillet på Københavns
Hovedbibliotek

Omstændigheder

Mino Danmarks 8. marts-arrangement

Hej, jeg hedder Paninnguaq, og jeg er 29 år. Jeg er født i Nuuk og opvokset i Narsaq.

Jeg har arbejdet med tatoveringer de sidste syv år, og jeg startede ud som vestlig tatovør og har de sidste tre år arbejdet med inuittatoveringer.

Når vi arbejder med inuittatoveringer, så må vi se bort fra de koloniale grænser, som vi i dag kalder for Grønland, Canada, Alaska og Sibirien. Så det er meget vigtigt for os, at vi ikke kalder det for grønlandske tatoveringer eller grønlandsk kultur, for vi må fokusere på den gruppe af folk kaldet inuit, der lever i Nordkalotten af det nordamerikanske kontinent.

Inuittatoveringer er bare toppen af isbjerget for, hvad der repræsenterer vores måde at se verden på og vores menneskelige værdier og vores sociale rammeværk.

Inuittatoveringer var primært lavet af kvinder, og det var primært kvinder, der havde tatoveringer, og kvinderne havde ikke tatoveringer for deres egen personlige skyld, men for fællesskabet for at sikre bedre overlevelsesvilkår for den gruppe, hun levede med.

De mønstre, man får lavet, er primært amuletmønstre, som bliver lavet både på arme og på benene, og ansigtstatoveringerne er mere mytebaserede og overgangsrelaterede. Vestlige tatoveringer handler meget om individualitet og ens personlige historie. Inuittatoveringer har været praktiseret i flere hundredetusinde år, og som nævnt tidligere, så er det bare toppen af isbjerget

på, hvad der foregår i os som folk med menneskelige værdier, vores sociale rammeværk, vores åndetro og vores kollektivitet.

Meget har vi mistet under koloniseringen og introduceringen af kristendom. Så for os er det at tage den her tradition og praksis op for os en måde at nurse og puste nyt liv i vores kultur. Det er ren savn og ren kærlighed, og for os bliver det ikke meget smukkere end det. Derfor har jeg også fokuseret på primært kun at tatovere i inuit, netop fordi vi har brug for at pleje os selv og connecte os selv igen til vores kultur efter koloniseringen.

Disse valg har skabt mange forskellige reaktioner, og det, der egentlig er ren kærlighed til vores egen kultur og vores trang til at nurse os selv, bliver særligt af hvide kvinder anset som eksklusion, racisme og danskerhad, og det er meget synd, at det, der handler om os, lige pludselig skal handle om, hvordan de føler, fordi vi har behov for at fokusere på os selv.

For os kan det godt være lidt svært at forstå, hvorfor vores personlige behov og vores grænser ikke bliver respekteret. Hvide mænd har det også med at reagere helt anderledes. Det vestlige skønhedsideal bliver ofte presset ned over hovedet på os, og vi må ofte være boksepuder for krænkelser. Der er rigtig mange kvinder, der får nedladende kommentarer som, "du har noget skæg", "du ser meget beskidt ud på ansigtet", og "ej, nu var du lige så smuk, du har ødelagt dit ansigt ved at få tatoveringer", og det er krænkelse af vores kultur og vores skønhedsideal.

Det er derfor meget vigtigt for os, at vi normaliserer vores tatoveringer, for hvad der har været en normal tradition i vores kultur, anses for at være meget voldsomt og en grænseoverskridende beslutning i den hvide kultur eller det vestlige skønhedsideal. Jeg vil gerne tilbage igen til, at det for os handler om at nurse vores kultur; at puste nyt liv i vores kultur. Det er i princippet en meget kulturbevarende tradition, vi har pustet nyt liv i igen, og ved siden af det der har vi ikke kunnet undgå også at arbejde for vores rettigheder som oprindelige folk og vores ret til at praktisere vores kultur.

Som oprindeligt folk kan det i mange tilfælde være svært for os – i den her kontekst – at spejle os i den feministiske bølge for eksempel eller i ligestillingsbølgen, for i vores kultur er kvinden lige så vigtig som manden, og manden er lige så vigtig som kvinden. Samarbejde og arbejdsfordelingen mellem

manden og kvinden har været en central rolle i kampen om overlevelse i de arktiske egne.

Så at kvinderne prøver at normalisere vores traditionelle tatoveringer, der bringer de kulturelle elementer tilbage, er lige så meget blevet mandens kamp, som det også er blevet kvindens kamp. Det er også meget vigtigt for os at skabe os et stærkt rammeværk i vores samfund, som vores børn kan spejle sig i, og som de næste generationer kan bringe med sig ind i fremtiden.

Jeg synes også, at det er meget ærgerligt, at det, der handler om, at vi bare plejer os selv og vores kultur, lige pludselig skal nedgraderes til eksklusion, racisme, danskerhad eller rebelsk oprør eller ønske om selvstændighed. At det lige pludselig skal handle om noget meget tungt, og at vi lige pludselig skal forholde os til, hvordan folk udefra har det med vores tradition, synes jeg, er rigtig ærgerligt. Men desværre kan vi ikke tage ansvar for, hvordan andre folk vælger at håndtere det her, men vi er i bund og grund et meget stille og roligt folk, der bare gerne vil danne stærke relationer til vores forfædre og vores kultur. Vi lever i et meget danskdomineret samfund i Grønland, og vi har bevæget os meget væk fra vores kollektive værdier og vores sociale rammeværk. Men at praktisere vores identitet og vores kultur og menneskelige værdier hører altså også ind over rettigheder som et oprindeligt folk. Jeg vil gerne sige tusind tak, fordi jeg fik lov til at snakke lidt om inuittatoveringer og lidt om vores kultur og arbejdet med inuittatoveringer.

Tak fordi i lyttede med.

Kilde

Transskription

Kildetype

Transskription

Tags

8. marts-tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/paninnguaq-lind-jensens-8-marts-tale-2020>